

בהר

**יֹבֵל הוּא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים
שָׁנָה תִּהְיֶה לָכֶם** (כה, יא)

פיסוק הטעמים: יֹבֵל הוּא שְׁנַת
הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה / תִּהְיֶה לָכֶם. וקצת תמוה,
כי לשון הווה ועתיד מעורבים, ואין ידוע
אם יֹבֵל היא או יֹבֵל תִּהְיֶה. ועוד קשה,
איך ישמשו שני מלכים בכתר אחד?*

אך באמת, מלשון הפסוק עצמו מוכח
על הפיסוק, שהרי בפסוק הקודם הלשון
הוא: יֹבֵל הוּא – תִּהְיֶה לָכֶם. ואף בפסוק
שלנו זאת המשמעות: יֹבֵל היא (שנת
החמישים שנה), תהיה לכם. וראה מש"כ
רמב"ן ביישוב הלשון.

בְּשָׁנַת הַיֹּבֵל הַזֹּאת (כה, יב)

יֹבֵל הוא לשון נקבה, כמו שרואים
בכל פסוקי הפרשה, וא"כ היה מקום

להטעים: בשנת, היובל הזאת. אבל
הטעמים מפסקים: בְּשָׁנַת הַיֹּבֵל / הזאת.
משמע לכאורה שהוא מוסב על השנה ולא
על היובל. אבל על פי האמת אין ראייה,
שהרי מצאנו גם: אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה, הַזֹּאת
(דברים לא, ל), ודו"ק¹.

**הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֶאֱסַף
אֶת־תְּבוּאָתָנוּ** (כה, כ)

פיסוק הטעמים: הֵן לֹא נִזְרַע / וְלֹא
נֶאֱסַף אֶת תְּבוּאָתָנוּ. תיבת תְּבוּאָתָנוּ
נסובה רק על האסיפה ולא על הזריעה,
כי רק לגבי האסיפה שייך הלשון תְּבוּאָה
שהיא היבול הגדל בשדה, ואילו לגבי
זריעה שייך הלשון זָרַע, והוא כעין מקרא
קצר: הֵן לֹא נִזְרַע [אֶת זָרְעֵנוּ], וְלֹא נֶאֱסַף
אֶת תְּבוּאָתָנוּ.

הערות וצינונים

א. כלומר, איך מתייחסים שתי פעולות אל מילה אחת בבת אחת?! אמנם יש לציין שמצאנו פסוקים
בסגנון זה: וּשְׁתִּי טִבְעֶת זָהָב תַּעֲשֶׂה־לּוֹ מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צִלְעֹתָיו, תַּעֲשֶׂה עַל־שְׁנֵי צִדָּיו (שמות ל, ד),
רְבֹעַ הִיָּה כְּפֹל, עֲשׂוֹ אֶת־הַחֹשֶׁן (שם לט, ט). ב. ראה מה שכתב רש"י על הפסוק: בְּסֶפֶר הַתּוֹרָה, הַזֹּה
(דברים כט, כ), וז"ל: הכתובה בספר התורה הזה – ולמעלה הוא אומר (שם כח, סא) בספר התורה הזאת
גם כל חלי וכל מכה וגו', הזאת לשון נקבה מוסב על התורה. הוזה לשון זכר מוסב על הספר, ועל ידי
פיסוק הטעמים הן נחלקין לשתי לשונות, בפרשת הקללות הטפחא נתונה תחת בספר, והתורה הזאת
דבוקים זה לזה, לכך אמר הזאת וכאן הטפחה נתונה תחת התורה, נמצא ספר התורה דבוקים זה לזה
לפיכך לשון זכר נופל אחריו, שהלשון נופל על הספר, עכ"ל. ג. שלכאורה היה צריך להיות: אֶת־דְּבָרֵי,